

מסורת הש"ס

(א) צ"ק עה. תבות לה. (ב) [למן טו.]. (ג) ביה ב. ו: כ: שנת קט: פסחים ט: (ד) [בשל ד.]. (ה) צ"ק ט: דמאי פ"ו מ"ד סוכה כג: ערוכין לו: מעלה כב. גיטין כה. [כת. יומא טז: תוספתא דמאי פ"ה ה"ה]. (ו) נאלי ל"ל כולג. (ז) [למן טו.]. (ח) [ועיין תוס' וזמא יוד. ומוס' פסחדין סא. ד"ה רשע לקט]. (ט) [ועי' היע' תוס' כ"ה. ד"ה ורבי חיה וכו' ועי' תוס' לעיל יג. ד"ה פסחא. י] (דף קצ"ב). (ס) [דף טו.]. (סא) [למן קצ.]. [בגמרות למע' בפנינו]. (סב) [ועי' עשרות פסחים עד. ד"ה ה"ז מוליחא].

ג'יון הש"ס

תוס' ד"ה השוחט וכו' ור"ם אית ליה וכו'. עי' משנת מהרי"ק שורש קס: ד"ה ונכסין וכו' אבל כל זמן שלא פירש עי' מהרי"ל פ"א מ"ז דמנות ד"ה אלוכל: בא"ד והא דאמר' בו גבי רב ששה דבילי רבא רבא. ופי' תמי' ל' כיון דדנין דלעל מהאי גיסא ולא יא' עי' מליה מה כנן דהו' ענה דס' שלג פירש מ"מ אלך מנשכין אמו' דל' יהיה פרוס וי"ע:

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ונסבין וכו' ומליה שרי דלי:

מוסף רש"י

מחתבין את הדילועין. התלושין ומיחו סממן לאו למלכל כהנהגה קיימא אלא לאדם (שבת קנז) ולא תמרינן מוקלין הן לזבחה דמלכל אדם הן (שם קנח) ולא תמרינן טירחא ללאו לז"ך הוא (בבצה ב). ואת הבהלה. ששנבלה היום היום השמות היתה עומדת לאדם ואפילו הכי מתחבין (שבת קנז) ואפי' שמנבלה בשבת, דנין השמשות לא היתה עומדת לאכילת כלבים, אפילו הכי שרי, דלית לן מוקפה בשבת (בבצה ב). הלוקח יין מבין הכותרים. וסמך כוסים לא מפריש מרומה ואין לה כלס להפריש לחובן תרומה ומעשר (שורבין דז) ובניין סוכה (ב) אז: בערב שבת צ"ן השמטה דמלכא תוספתא וקדש עליו היום ואין לו מה לשמות בשבת ואין לו פנאי להפריש (ביב"ס סט) וימים גיירי אמת שחי' וכו' איי נפקת ממשקמה על ידיהם וס' שחיות' עמ' תמנשות ועל התרומה, ולא כעמי הארץ שרובן מעשרין וסבן מעשרין תרומה, אבל כוסים שחודים על הכל הלווקח מהם תיך לעשר ודאי (גיטין כה). שני לזרזי שגוי עתיר להפריש. מן המלה, הרי דן. כמות (שורבין יז). תרומה. גדולה, ואחר כך עשה ממה שנשתייר מזה מדות. מפריש עשרה מעשר לאשון ומשתיירי עשרה מזה ומפריש מכן חטאת למעשר עי' (שעריה ב). ובמזל. מעשר שני שהוא יכול לתקן מיד בלא הפרעה לאחר שקרא עליו שם מללנו כלל מסק שהוא על המעט (שורבין יז). ובניין ב"ב סט). ורשות מיד. ולאחר מיד. ורשות התרומה והמעשר ואמרינן הוכרי הדבר שהוא תרומה (שורבין שם) דמלחא שקלא שם יא' לו ידי ענל וכסאח' מולין יין לשתייה הוא הנכר לחולין ונכשיו' לו כלים ויולי מן הטו' לתרומה הוא הנכר לתרומה (שעריה ב). וכשיו' לו כלים פריש כס' התרומה ומעשר (יב"ס י). ר"י יהודה ור' יוסי אורשין. עד שפירש ממנו, דקסריין אין ברייה ואכל כוס וס' יש לומר שהוא תרומה ומעשר (שעריה ב).

מתני' ציוס הכפורים.

משום שחיתת שבת: ליומא. יאולפילו בל לאכול בשר חי: ונסבין חזריא. בני הישיבה עלה על דעתם לומר דמתני' דפירשה רב דאסורה באכילה ליומא משום דקסבר מתני' רבי יהודה היא ודייק טעמא לקמן [טו].

מדקמני שבת דומיא דיוס הכפורים אלמא אסורה באכילה ליומא סא"ל לתנא דמתניתין: הי רבי יהודה. מאזין משנת רבי יהודה שמע רב דאסורה באכילה ליומא: אם דיילועין. התלושין: ואם הנבלה. אפילו מתה היום בשבת: שאינא מן המוכן. אתמול כשקדש היום לא היתה עומדת למלכל כלבים: דלא איסבן. דלא אודמנה לכך: הלא בשבת מתנינן נמי אתמול לא היתה עומדת לכך כדמפרש ואזיל לקמיה דלגדל ולדות היתה עומדת ואסורה משום מוקפה ומוקפה אסורה מדרבנן: נשחטה. כשהיא שחטה מזכור דלאכילה עומדת: לא נשחטה. כגון זו שלא שחטה אתמול ומסתמא לא הניחה על מנת לשחטה בשבת הלכך הוצרכה כשקדש היום דלגדל עומדת: והא לוס ליה לרבי יהודה צריכה. ואי בשמה בחייה לאו לאכילה לחודה קיימא כי שחית לה ציוס טוב היכי מישתמריא דלמא מאתמול דעמיה לגדל הוה: הלוקח יין מבין כפוסים. לאשמועינן דכותים שחודין על התרומה ואין כעמי הארץ שהלוקח מהן א"ל להפריש תרומה גדולה כדמנן (פסוה דף מה). לפי ששלח יוחנן כהן גדול בכל גבול ישראל ורחש שאין מפרישין אלא תרומה גדולה בלבד אלמא התרומה לא חשדי ואשמועי' הכא דכותים חשדי אתרומה

דקמני שני לוגין שאני עמיד להפריש כו'. ומשנה זו קודם תקנה דגורו על יינס נשנית: אומר שני לוגין כו'. אם אין לו כלים להפריש (כו).^א או שהיתה חשיבה בליל שבת שאין שהות להפריש: הרי הן תרומה. בתוכו למאה לוג: ומיאל. המעשר שני הואיל ויכול לתקנו באמירה בעלמא ולומר הרי הוא מחולל על מעות שיש לי בתוך הבית לא התירו לו כחמיס לשמותו ולסמקון על הבצירה אבל תרומה ושאר מעשרות סמכין בצריה ולאחר השבת כשפירשם אמרינן הוצרכה הדבר שזו היא התרומה וזה לא שמה אלא חולין: אופרין. אלמא לרבי יהודה לית ליה בצריה וחי'ש שמה תרומה שמה:

התם

בשבת מותר לצריא באומנא ומתוך כך נראה דבשר לגלי לא בעי מליחה כלל דסם האכרים שלא פירש שרי וכן אומר ר"ת ולא מנעינא שגנלנא הבשר יפה ונפלט כל הדם מן הבשר דשרי ואלא אפי' לא נללה כ"כ מותר ואע"פ שנפלט מבפנים מצד זה לצד זה אינו אסור עד שיפרוש לחוץ כדאמרין^ו (כריעות דף כה) גבי ככר שחתך עליה בשר דאפי' מאן דאסר הככר שרי הבשר אע"פ שלא יא' דמו עדיין^ז והא דאמרין צפ' כל הבשר (לקמן דף קיג). גבי רב ששח דמלח גרמא גרמא תרי מ"ט לא משום דפריש מהאי וכלה עליו חזא נמי פריש מהאי גיסא וכלה מהאי גיסא לחוץ מאחר וישראל דאמרין צפ"ק דציה (דף ה). ושזין שמוולין עליו בשר לגלי לא משום דליקתר בלל מליחה אלא מננה הוא למלוה בשר לגלי ובהקומץ רבה (מנחות דף כה). דאמר מולחו והופכו וחזר ומולחו גרסינן אמר רבה וכן לקדירה ולא גרסינן וכן לגליש:

מחתבין את הדילועין לפני הבחובה. אומר ר"ת דמיירי ויכשנתלש מן המחזור בשבת דומיא דנבלה שנתנבלה בשבת וז"ל לפירושו דלאירי בענין שאין לאסור הדילועין לא משום שמה יעלה ויתלוש ולא משום דלהוי כגרוגרות וזימקוין דתרי טעמי איכא לאסור דבר הנלקט מן המחזור בדברים ציה (דף ג). אסרינן פירות הנושרין משום שמה יעלה ויתלוש וזכרם אין לזיין (שם דף מד:) גבי עובד כוכבים שהביא דורון לישראל אם יש מאותו מין במחזור אסור ופי' בקוטרס דאפילו רבי שמעון מודה דהוי כגרוגרות וזימקוין דתרי טעמי איכא לאסור דבר הנלקט מן המחזור באיירי כולה שמעתמא ואיירי הכא כגון שיש לו בהמה דהוי מוכן לזבחה אפילו במחזור והא דאמרין צפ' כל כתבי (שבת דף קכב). דלא יעמיד אדם על גבי מוקפה פי' שעזי'ש שנתלשו בשבת אלא פריש בקוטרסם התם כגון שהיו עומדין בחצירותן במקום שלא היתה בהמה יכולה לאס' שם או נמי הכא איירי ביושב ומנפה מתי יתלשו ובהמה נמי איירי ביושב ומנפה שמה שנתלשה חצי' ואחרים רואין אותם וכן י"ל על כרחך דהא בריש המביא בציה (דף ז:) מוכח דכל היכא דאין יושב ומנפה אית ליה לרבי שמעון מוקפה וליכא למיחש נמי שמה יתלוש אלא בפירות האילין שהם קלים להשיר ועוד דאדם מתאווה להם ושוכח וכן במשקה שמה יסחוט שקל לסחוט אבל בדבר דבעי מרא ואינינא לא וכן דגים שגורדו צייט דאסרי' לא משום שמה יוד' אלא משום מוקפה כגרוגרות תדע דהא עובד כוכבים שמילא מים לזבחתו דסוף כל כתבי (שבת דף קכב). ונשה כבש לירד צו לא אסרינן לישראל גורה שמה יעשנו ומה שמדמה לקמן שמה יסחוט לשמה אפרס לקמן צע"ה ועוד יש לפרש דלאירי בנתלשו מע"ש וכי תימא מאי למימרא קמ"ל דשרי למטרע באוכלא או לשוייה אוכלא לרב הונא כדאית ליה בצרק בתרא דשבת (דף קנה). ולרבי יהודה כדאית ליה והא דלא תנא ליה התם גבי פקיעה עמיר ואין קלעיל משום דמילי דחיתוך תני דהיי הדדיין:

אם לא היתה נבלה מע"ש. גרסינן ולא גרסינן מע"ש דברים מוס' (דף ה). דאקמר גבי שבת סתם לן תנא כר"ש צפ' מאתמול את הדילועין כי לא דקרי ליה מוכן לאדם לא שהיה ראוי לשוחטה אלא כלומר עומדת לאדם ולא תאמר צפ"ק דציה (דף י). גבי אפרכס שגולד צייט רב אמר אסור וקאמר התם אמרו לו מה צי זה לעגל שגולד מן הערפה שתיק רב ופריך אמאי שתיק רב לימא לכו הואיל ומוכן אגב אמו לכלבים ומשני השתא מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים דמנן אם לא היתה נבלה כו' מוכן לכלבים הוי מוכן לאדם והשתא אמאי לא מפרש טעמא משום דהוי מוקפה מחמת איסור וכי תימא בעוף וטלה שראוי לימנו חי לפני נך וארי למא ליה לאוקמיה צבי האי גוונא לוקמה דאין ראוי להאכילו חי דהוי מוקפה מחמת איסור ומפרש ר' יוסף דממשנה יתירא דייק דמיון דתנא אסור למא ליה למתני מו לפי שאינו מן המוכן אלא משמע דאי ליכא טעמא דמוקפה מחמת איסור כגון בדבר שראוי להאכילו חי או צייט אסור מטעם שאינו מוכן ועומד למא שהיה עומד בתחלה:

בהמה לרבי יהודה בי"ח היכי שהשיגו. משמע דקסבר אצי' דסתמא לאכילה עומדת יאוגי' תרגולתא אמר אצי' בריש ציה (דף ד). דעומדת לאכילה עומדת לגדל ציים: **מדתניא** הלוקח יין. לא גרסינן דתנן דבמשנה לא תני אלא מילתיה דרבי מאיר וכולה צריה מפורש בצרק כל הגט (גיטין דף כה). ובתרוכיה (צ"ק דף סט): ובפרק בכל מערבין (שעריה דף טז):

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

יד.

השוחט בשבת כו'. אפילו במזיד מצדו מצדו לאוקומי' תימא אי מצדו היאך שחיתכו כשרה והא מומר לחלל שבתות אסור לאכול משחיתכו כדמוכה לעיל (דף ה). ועוד דבגמ' צעי חלאוקומי' במזיד ורבי מאיר^א ורבי מאיר אית ליה צפ' עד כמה (בכורות ז). ובפ' זה בורר (פסחדין דף טז). דמומר לדבר אחד הוה מומר לכל התורה כולה וי"ל דהתם צפרהסיא והכא צצניענא ומיהו למאי דמוקי כרבי מאיר קשה ועוד י"ל דמשום פסע אחת לא חשיב מומר וכן משמע בפרק צ' לקמן (דף קע). דלמרא השוחט את הבהמה לזרוק דמה לעבודת כוכבים ר"ל אמר מותרת ופירש בקוטרס מותרת באכילה והתם גזר' דר קטלא הוה כדאמרין צפ' ד' מיתות (פסחדין דף סא). דמודה ר"ל דבר קטלא הוה מיד דהוה אמשתמוה להר דהר מותר ועודו צציקי ועוד אמרינן לקמן כדפוק פרק שני (דף קמא). אפי' למד' דאם אוקר דבר שאינו שלו ה"מ עובד כוכבים אצל ישראל לעצורי בעלמא קא מכיין ופריך מצי' אומיון כסכין ושומטין אחד לשם אחד מכל אלו ואחד לשם דבר כשר שחיתכו פסולה ומשני הכא בנאי עסקין צישראל מומר והשתא כיון דמומר הוא בלא שום אחד מכל אלו מיפוק ליה דפסול אצל אי צבדא זימנא לא אימקסר שחיתכו ניחא): **אמר רב הונא דרש חייא בר רב משמיה כו'.** מימא דבכל דכוכי משמע דבר הונא היה גדול ממנו צפ' יש צערדין (ערכין דף טז): דהוה מצער ליה רב הונא לחייא בר רב צפ' הלוקח בהמה (בכורות דף כב). דא"ל חייא בר רב לרב הונא רבי פרש את דצריקט': **ונסבין חבריא צמימר** רבי יהודה היא. אכל לרצנן שרי באכילה אפילו צו ציוס וא"ת והא אין יכול למולחה בשבת וי"ל כגון שעבר ומלחה אי נמי בלא מליחה נמי שריא באומנא אע"י דאיכא לאו דסם הנבלע באכרים כדאמר בצרק דס שחיתכו (כריעות דף כה): ה"מ היכא דפירש לחוץ^ב אצל כל זמן שלא פירש מותר כדמוכה צפ' כל הבשר (לקמן דף קיג). שהיו אוכלין כבד עד שלא נפלט דמו דחלט' ליה צבאלא יאולפיו שרי ומליה (ה) דאי חלייה אסור איחו נמי אסור דכי היכי דפלטי הדך בלע וואומר נמי התם^ג ככר שחתך עליה בשר אסור לאוכלה אצל הבשר עצמו מותר ובפרק מפנין (שבת דף קכח). גבי בשר תפל אסור לטלטלו אמרינן דבר ארוזא שרי משום דחוי לאומנא ולקמן בשמעמין^ד אמר השוחט לחולה בשבת מותר לצריא באומנא ומתוך כך נראה דבשר לגלי לא בעי מליחה כלל דסם האכרים שלא פירש שרי וכן אומר ר"ת ולא מנעינא שגנלנא הבשר יפה ונפלט כל הדם מן הבשר דשרי ואלא אפי' לא נללה כ"כ מותר ואע"פ שנפלט מבפנים מצד זה לצד זה אינו אסור עד שיפרוש לחוץ כדאמרין^ה (כריעות דף כה) גבי ככר שחתך עליה בשר דאפי' מאן דאסר הככר שרי הבשר אע"פ שלא יא' דמו עדיין^ו והא דאמרין צפ' כל הבשר (לקמן דף קיג). גבי רב ששח דמלח גרמא גרמא תרי מ"ט לא משום דפריש מהאי וכלה עליו חזא נמי פריש מהאי גיסא וכלה מהאי גיסא לחוץ מאחר וישראל דאמרין צפ"ק דציה (דף ה). ושזין שמוולין עליו בשר לגלי לא משום דליקתר בלל מליחה אלא מננה הוא למלוה בשר לגלי ובהקומץ רבה (מנחות דף כה). דאמר מולחו והופכו וחזר ומולחו גרסינן אמר רבה וכן לקדירה ולא גרסינן וכן לגליש:

מחתבין את הדילועין לפני הבחובה. אומר ר"ת דמיירי ויכשנתלש מן המחזור בשבת דומיא דנבלה שנתנבלה בשבת וז"ל לפירושו דלאירי בענין שאין לאסור הדילועין לא משום שמה יעלה ויתלוש ולא משום דלהוי כגרוגרות וזימקוין דתרי טעמי איכא לאסור דבר הנלקט מן המחזור בדברים ציה (דף ג). אסרינן פירות הנושרין משום שמה יעלה ויתלוש וזכרם אין לזיין (שם דף מד:) גבי עובד כוכבים שהביא דורון לישראל אם יש מאותו מין במחזור אסור ופי' בקוטרס דאפילו רבי שמעון מודה דהוי כגרוגרות וזימקוין דתרי טעמי איכא לאסור דבר הנלקט מן המחזור באיירי כולה שמעתמא ואיירי הכא כגון שיש לו בהמה דהוי מוכן לזבחה אפילו במחזור והא דאמרין צפ' כל כתבי (שבת דף קכב). דלא יעמיד אדם על גבי מוקפה פי' שעזי'ש שנתלשו בשבת אלא פריש בקוטרסם התם כגון שהיו עומדין בחצירותן במקום שלא היתה בהמה יכולה לאס' שם או נמי הכא איירי ביושב ומנפה מתי יתלשו ובהמה נמי איירי ביושב ומנפה שמה שנתלשה חצי' ואחרים רואין אותם וכן י"ל על כרחך דהא בריש המביא בציה (דף ז:) מוכח דכל היכא דאין יושב ומנפה אית ליה לרבי שמעון מוקפה וליכא למיחש נמי שמה יתלוש אלא בפירות האילין שהם קלים להשיר ועוד דאדם מתאווה להם ושוכח וכן במשקה שמה יסחוט שקל לסחוט אבל בדבר דבעי מרא ואינינא לא וכן דגים שגורדו צייט דאסרי' לא משום שמה יוד' אלא משום מוקפה כגרוגרות תדע דהא עובד כוכבים שמילא מים לזבחתו דסוף כל כתבי (שבת דף קכב). ונשה כבש לירד צו לא אסרינן לישראל גורה שמה יעשנו ומה שמדמה לקמן שמה יסחוט לשמה אפרס לקמן צע"ה ועוד יש לפרש דלאירי בנתלשו מע"ש וכי תימא מאי למימרא קמ"ל דשרי למטרע באוכלא או לשוייה אוכלא לרב הונא כדאית ליה בצרק בתרא דשבת (דף קנה). ולרבי יהודה כדאית ליה והא דלא תנא ליה התם גבי פקיעה עמיר ואין קלעיל משום דמילי דחיתוך תני דהיי הדדיין:

אם לא היתה נבלה מע"ש. גרסינן ולא גרסינן מע"ש דברים מוס' (דף ה). דאקמר גבי שבת סתם לן תנא כר"ש צפ' מאתמול את הדילועין כי לא דקרי ליה מוכן לאדם לא שהיה ראוי לשוחטה אלא כלומר עומדת לאדם ולא תאמר צפ"ק דציה (דף י). גבי אפרכס שגולד צייט רב אמר אסור וקאמר התם אמרו לו מה צי זה לעגל שגולד מן הערפה שתיק רב ופריך אמאי שתיק רב לימא לכו הואיל ומוכן אגב אמו לכלבים ומשני השתא מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים דמנן אם לא היתה נבלה כו' מוכן לכלבים הוי מוכן לאדם והשתא אמאי לא מפרש טעמא משום דהוי מוקפה מחמת איסור וכי תימא בעוף וטלה שראוי לימנו חי לפני נך וארי למא ליה לאוקמיה צבי האי גוונא לוקמה דאין ראוי להאכילו חי דהוי מוקפה מחמת איסור ומפרש ר' יוסף דממשנה יתירא דייק דמיון דתנא אסור למא ליה למתני מו לפי שאינו מן המוכן אלא משמע דאי ליכא טעמא דמוקפה מחמת איסור כגון בדבר שראוי להאכילו חי או צייט אסור מטעם שאינו מוכן ועומד למא שהיה עומד בתחלה:

בהמה לרבי יהודה בי"ח היכי שהשיגו. משמע דקסבר אצי' דסתמא לאכילה עומדת יאוגי' תרגולתא אמר אצי' בריש ציה (דף ד). דעומדת לאכילה עומדת לגדל ציים: **מדתניא** הלוקח יין. לא גרסינן דתנן דבמשנה לא תני אלא מילתיה דרבי מאיר וכולה צריה מפורש בצרק כל הגט (גיטין דף כה). ובתרוכיה (צ"ק דף סט): ובפרק בכל מערבין (שעריה דף טז):

התם דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

ק א מיי פ"א מהלכות שחיטה הלכה כט סמג עשין קט שפי"ע יו"ד סימן יא כק"ב:
קא ב מיי פ"א מה' שנת הלכה ית ועי' צמ"מ ובני"מ סמג שס טו"ש"ע א"ח סימן שבע סעי' י:
ג (מיי" פ") מהלכות מעשר הלכה א':

שיטה מקובצת

[א] ליומא כל היום ואפי' בא לאכול בשר חי: [ב] אלמא אסורה באכילה ליומא ס"ל. ג"כ צ"א אלמא אסורה באכילה ליומיה משום דקסבר דס"ל לתנא דמתני' כו' יהודה: [ג] אפי' במזיד בעי לאוקמיה בגמ' ויחמא אי במזיד: [ד] בעי לאוקמיה במזיד דר"מ ורבי מאיר אית ליה: [ט] דחלט' ליה בחלא ושרי איהו לחייה: [ו] ואמרי' נמי התם ככר שחתך עליו בשר אסור לאוכלו אבל: [ז] נופלט כל הדם מן הבשר דשרי באכילה לכתחילה אלא אפי' לא נצלה: [ח] אומר ר"ת דמירי' משנתלשו מן המחזור: [ט] דמילי דחיתוך תני בהרי דוריו ואצטרין לאשמועינן לדלועין משום דאקויש טפי: [י] משמע דקסבר אביי דסתמא לאכילה עומדת דבבי תרגולתא קאמר אביי:

רבינו גרשום

מי דמי התם מעיקרא מוכן לאדם והשתא מוכן כו' כלומר לענין נבלה והוה ליה כנולד ואסיר והתם רבי יהודה אוסר אבל הכא מעיקר' מוכן לאדם לעיקר שחיט' ולא להכלה זו כמרתו מה דאמר' שאסורה באכילה ליומיה. מי כסבר בהמה בחייה לאכילה עומדת דאת אמרת הכא מעיקרא מוכן לאדם וכו' ולא להכלה זו כמרתו בהמה בחייה לגדל עומדת ואלא מעיקרא מוכן לאדם [והרי' דומיא דנבלה דמעיקרא לא מוכן לכלבים ואסר ר' יהודה דאמר אם לא היתה נבלה מע"ש שאסורה היא לפי שאינן מן המוכן הכא נמי כיון דמע"ש לא היתה מוכנת לאדם אסורה והכלה זו כמרתו סבירא. אי הכי בהמה לוי יהודה היכי שחטינן כלומר כיון דבהמה בחייה לגדל עומדת ולא הוה מוכן לוי יהודה דבעי הכנה היכי שחטינן ברי"ט מוקצה הוא אלא תדע דמכונת היתה לוי יהודה כגון חכי: עומדת לאכילה ועומדת ללא שחטה הוכרי ד[לאכילה עומדת] והכלה זו דאסורה באכילה לוי יהודה סבירא ליה יהודה בעי הכנה מע"ש: אי הכי הא לית ליה ברייה מדרתנן הלוקח וכו' (ע"ש) [עשרת] מעשר ראשון כלומר ממאה חייב ליתן עשרים ואחד חלקים צריך לאפרושי תרומה תרי ממאה וצריך לאפרושי י' מעשר ראשון וצריך לאפרושי מתעשרים פחות שנים שששיתורי תשעה שזו מעשר שני ועולה ואוכלו בירושלים ואם בברוק מקום הוא עליו נאמר ונתן הכסף וצרת וצרת וכו' ועכשיו מיחל ושותה כלומר דהוא אמור אפי' זו לחילוף ואשתה מכן והואש שששיתורי יתא תרומה (כולו) [ומעשר] ורבי יהודה אוסר כלי' מטעם זה אוסר דלית ליה ברייה הי מעשר יהו תרומה והי לחולין לפיכך אינו רשאי לאכול מערבין כולו והתם יהודה אית ליה בריה והתם

^[1] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[2] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[3] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[4] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[5] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[6] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[7] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[8] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[9] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[10] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[11] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[12] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[13] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[14] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[15] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[16] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[17] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[18] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[19] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[20] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[21] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[22] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[23] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[24] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[25] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[26] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[27] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[28] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[29] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[30] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[31] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[32] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[33] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[34] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[35] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[36] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[37] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[38] דאינו יודע מאי זה אוכל ומצא שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם